

Het geheim
van de pestvogel
(De laatste zaak?)

Ulf Nilsson

Uitgeverij Memphis Belle

De muffinpotten zijn gestolen!

Inspecteur Gordon was bezweet wakker geworden.
Hij had een enge droom gehad.

'Oef, oef, oef!' kreunde en steunde hij vanaf de
rand van zijn bed.

Hij had moeite om zijn ogen open te houden, zo
moe was hij.

Buiten klonk opgewekt gezang en een regelmatig
hakgeluid. Het was Paddy, de politieassistente, die
vrolijk hout hakte.

Ik zou wel een ontbijtmuffin lusten, dacht Gordon. Dan zal ik vast wakker worden.

Hij stond moeizaam op en slofte naar de plank met muffinpotten. Maar de drie potten waren verdwenen. Hij wreef in zijn ogen en keek nogmaals. Maar de plank bleef leeg!

Hij doorzocht het hele politiebureau. Niets.

Hij doorzocht de slaapkamer. Niets.

Plotseling viel zijn blik op zijn spiegelbeeld. Vroeger was hij een jonge en statige pad geweest. Daar was weinig meer van over. Hij vond dat hij er nu uitzag als een klomp klei. Zijn buik was dik en blubberig en hing over de rand van zijn pyjamabroek. Zijn poten waren verschrompeld, zijn knieën gerimpeld, en zijn vliezen plat en slap. Hij liet de hoeken van zijn brede mond moedeloos hangen.

‘Ik draai de spiegel om. Een pad hoeft zichzelf niet steeds te zien,’ bromde hij.

Toen dacht hij aan het muisje Paddy, dat gek was op de spiegel. Ze kon er urenlang voor staan en gekke snuiten trekken. Soms zette ze haar politiepet op en probeerde dan politie-ernstig te kijken.

‘Nou ja, op een dag draai ik hem om!’ bromde hij toen.

